

Barbara Korun

S poti

Odhod iz Kijeva

Spet nuja pisati, ko nisem več tu
in ne še tam, minute pred odhodom
iz hotela, mogoče me že čakajo pri recepciji.
Jaz pa s pogledom preko mesta,
s telesom še tu, z duhom že na poti,
pripravljena srečati ljudi, a še sama
s sabo; sonce je, sonce, to je zagotovo,
in dolga senca hotela pada čez nekaj,
kar je hotelo biti bogatašev vrt:
bel plastičen stol in stolček brez naslonjala zraven
(za mizico?), fontana, ki miruje, in
stotine pogledov na to bogastvo sredi mesta,
kjer ima najnižja stavba naokoli vsaj 25 nadstropij.
Nikogar ni, že nekaj dni, odkar sem tu,
na stolu nihče ne sedi, še psa ni, niti otrok,
samo dva mladeniča sta pravkar v avto naložila sedem
enakih črnih torb, tako težkih, kot bi bilo v njih zlato.

Na terasi hotela Felice, Rim, Via Tiburtina 30, čakam, da gremo na zajtrk

Spet vmes, spet na hitrico, polskrito
ilegalno poročilo: o oknu na dvorišče,
ki je polno razobešenega perila. Dve gospe
se pogovarjata, ena s pločnika, druga z okna.
Tile stoli na terasi so polni ptičjih kakcev.
Kako so včeraj zvečer vreščali ptiči!
Kako so v zraku
delali spreminjajoče se skulpture –
zdaj trak, ki se je zvil v krog,
zdaj krog, ki se je nenadoma stanjšal v trak,
zvečer, v rdeči svetlobi.
Zadaj za mano ženska v delovni obleki
toči vodo v vrč – okrog nje mučni vonj po
varekini.
(Te besede se dolgo nisem mogla spomniti.)
Nočem se ozreti.

Na drobno trepeta v meni. Strah.
Ne morem se ga znebiti.
Tega občutka – komaj zaznavnega, a vztrajnega,
ki me nikoli povsem ne zapusti –
da je nekaj zelo zelo narobe,
pričakovanje, da bo počilo,
planilo, nenadoma,
ko bom najmanj pričakovala.

Sanji – vrtnica

Pripravljam se na pot v Indijo,
o kateri že iz najstniških časov vem,
da se ne bom vrnila iz nje.
Od Indijca (ki je lahko Pakistanec ali
Iračan) sem kupila vrtnico za 5 evrov.
(Ceno je zamomljal dvakrat, prvič je
bila še 3 evre.)
Bom v Indiji srečala kakega mladeniča,
ki si bo želel v Evropo, kot si je nekoč ta?
Najbrž si ni predstavljal, da bo
prodajal vrtnice po lokalih.

Kupim jo zato, ker ima velika usta
z velikimi zobmi (kot volk),
okoli ust pa se riše stiska – nekaj mora
(mora, mora!) prodati. Mora.
In ta móra kot môra stisne tudi mene.
Če mora, pa naj.

(A tudi oči so polne gubic.)

*Biti odvisen samo še
od naključne prijaznosti neznancev.*

**Hotel Ideal, Neapelj, Piazza Garibaldi,
13. november, petek**

Ko čakam, da prideta Lucia Gaja in Alja
in da gremo na kosilo na napolitanske pice,
zagledam dva napisa, prvega na kompjuterju
»Bodeča žica – srebrna spirala zaupanja in varnosti«
in drugega na trgovini čez cesto
»We are, we wear Freedom –
Original Marines« ...

Svoboda je torej nekaj za obleči
in vlada okupira lastno ljudstvo.

Ni mi do smeha, ta smrtna
groteska me prelamlja,
zatika mi besede v usta,
svoboda, zaupanje, ne morem
jih ne izpljuniti ne pogoltniti,
obtičala sem našopana
s plastično hrano, z lažnimi besedami,
kot bi mi nekdo ukradel zrak iz pljuč,
ne vdih ne izdih ni več mogoč.

**Baronissi, na vrtu Case della poesia, Via Convento 27A,
čakam, da mi ugasne baterija v računalniku**

že dneve žvečim svoje poročilo
o delu z begunci
nikakor ga ne spravim na papir
tega vonja
vonja po ljudeh, po človeku
tega sladkastega vonja
mešanice urina, izbljuvkov, menstrualne krvi
krvi, iztrebkov, potu prestrašenih ljudi

že dneve žvečim to poročilo
me v sanjah žveči poročilo
me preganja
kako naj povem

»Zanje je vse dobro!«
umazana betonska tla
mokre obleke
neskončna čakanja v vrsti
natančno v eni vrsti
2000 ljudi v eni sami vrsti
drug za drugim ure in ure
za 2 kosa kruha, ribjo konzervo
jabolko in pol litra mleka
in za vodo za pol litra vode

že dneve žvečim to poročilo
že dneve se mučim z njim
kako naj povem
da so mi ljudje kazali z roko
lačen sem lačna lačni smo
shujšani utrujeni umazani vdani

kako naj povem
kako smo jih stražili kot najhujše
najnevarnejše sovražnike
kako smo svarili ljudi naj

ne spuščajo svojih živali na njihovo pot
lahko bi se našli grozovitih bolezni
tuberkuloze, kolere, garij, uši

»Živa ne grem pospravljat v šotor, dokler so tam
ti peklenščki!« je vpila priletna gospa
zaposlena v taborišču preko javnih del
»Ničesar nočem imet z njimi, naj se poberejo tja,
od koder so prišli!« je vreščala sredi noči
sredi najbolj mirne noči v taborišču
ko se je zbudila iz spanca

kako naj povem
kako naj opišem prizor
ko sem prvič prišla v tovarno Beti
zjutraj pred zoro
na poljih tišina, megla
v daljavi pa svetloba žarometov
helikopterji, zavijanje siren, policijski
avtomobili, vojska s svojimi kamioni
do zob oboroženi specialci s črno
kapo čez obraz, v čeladah in neprebojnih
jopičih in mitraljezi, revolverji
pendreki, ščiti in zakriti obrazi
celo humanitarci z rokavicami
in z maskami čez nos in usta

in povsod ta vonj ta globoki vonj ta vonj
nikoli ga ne bom pozabila